

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 1514202686
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514202686.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, právne zast. JUDr. Jozef Boledovič, advokát so sídlom Úzka 578/4, Rovinka proti žalovanému:
OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie 3 865,43 eur s príslušenstvom zo zmenky, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/364/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3CoZm/36/2017-200 z 13. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom, č. k. 3CoZm/36/2017-200 z 13. 09. 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č. k. 1CbZm/364/2014-153 zo 17. 01. 2017 v časti, ktorou bol ponechaný zmenkový platobný rozkaz v platnosti a v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania, rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že rozsudkom súdu prvej inštancie bol zmenkový platobný rozkaz, č. k. 5Zm/42/2014-19 z 19. 05. 2014 ponechaný v platnosti a žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania, ktoré nasledovalo po vydaní zmenkového platobného rozkazu v celom rozsahu. Zmenka v čase, kedy bola rubopisovaná na rad žalobcu, neobsahovala údaj o zmenkovej sume a dátume splatnosti. Chýbajúce údaje boli doplnené žalobcom na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke, ktorú vystaviteľ zmenky uzavrel so žalovaným. Žalovaný bol priamym účastníkom dohody o vyplňovacom práve, preto, aj keď sám oprávnenie neudelil, musel pri indosovaní zmenky počítať s možnosťou, že neúplná listina môže byť doplnená za podmienok a spôsobom, ktorý sám s vystaviteľom blankozmenky dohodol. Napriek tomu, že účastníci dohody o vyplňovacom práve neidentifikovali blankozmenku údajmi o dátume a mieste

vystavenia, platobným miestom a domicilom, ktoré nepodliehali vyplňovaciemu právu, nie je možné považovať popis blankozmenky za neurčitý. Vlastnícke právo sa nepremlčiava, preto ani výkon vlastníckeho práva, ktorým je právo vlastníka blankozmenky doplniť chýbajúce údaje, sa nemôže premlčať. V zmenkovom konaní sa pri dokazovaní o dôvodnosti námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu vychádza zo skutočnosti, že zmenka je nesporný, dokonalý a abstraktný cenný papier. Žalobca riadne vyzval vystaviteľa, aby zmenku v deň splatnosti v platobnom mieste zaplatil, ale v uvedený deň sa do platobného miesta vystaviteľ nedostavil a zmenku nezaplatil. Od žalobcu, ktorému zákon č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon zmenkový a šekový“) určuje na prezentáciu zmenky len tri pracovné dni, nebolo možné spravodlivo žiadať, aby výzvu, v ktorej vystaviteľovi oznámil deň a miesto, kde bude zmenka predložená na platenie, znovu doručoval alebo ho iným spôsobom o prezentácii upovedomil. Vedomé konanie žalobcu pri nadobúdaní zmenky na škodu žalovaného nebolo v konaní preukázané. Nedbanlivosť žalobcu, dokonca ani jeho hrubá nedbanlivosť, spočívajúca v tom, že pri vynaložení patričného úsilia mohol už pri nadobúdaní zmeniek zistiť, že žalovaný je nepriamym zmenkovým dlžníkom, nepostačuje. Kauzálne námietky preto nie sú prípustné. Zákon zmenkový a šekový je zákonom špeciálnym, preto by bolo možné posúdiť zmenkový vzťah podľa ust. § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov jedine v prípade, ak by špeciálny zákon neobsahoval výslovnú úpravu, ktorou sa zneužitie práva sankcionuje. V tomto konaní nie je ani jedna sporová strana spotrebiteľom v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a žalovaného nie je možné považovať za slabšiu stranu. Zaviazanosť žalovaného zo zmenky nevznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale ako dôsledok garančného účinku indosamentu. Žalovanému sa nepodarilo preukázať, že by jeho povinnosť poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky v celom rozsahu alebo čiastočne zanikla, preto bol zmenkový platobný rozkaz súdom prvej inštancie ponechaný v platnosti v celom rozsahu.

3. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného konštatoval, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, dokonalým, abstraktným, skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky. Žalobca preukázal svoj nárok nepretržitým radom indosamentov a v súlade s ust. § 14 ods. 1 zákona zmenkového a šekového s rubopisom na nového majiteľa prechádzajú všetky zmenkové práva, a to právo vyplniť blankozmenku nevyklúčujú. Žalobca rovnako listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, na základe ktorej dlžník neplnil, preto bol žalobca oprávnený uplatniť svoj nárok voči indosantovi. Žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný účinok vylúčiť a ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalobca konal vedome na škodu žalovaného v čase, kedy zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdala. Odvolací súd bol preto toho názoru, že žalovaný sa v snahe sanovať svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky snaží preukázať škodlivé alebo šikanózne správanie žalobcu, čo však v konaní preukázané nebolo. Vo vzťahu k žalovaným označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací uviedol, že z odôvodnenia týchto rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyplýva, že by bolo dané žalovanému za pravdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyvodil prípustnosť dovolania žalovaného z procesného dôvodu, akým bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, nezaoberal sa pritom hmotnoprávnou stránkou veci. Dovolací súd mal výhrady k nedostatočne vykonanému dokazovaniu vo veci námietok žalovaného, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v tu preskúmanej veci, súd prvej inštancie sa ale vo svojom rozhodnutí v tomto konaní veľmi podrobne zaoberal všetkými námietkami žalovaného a správne konštatoval oprávnenosť nároku žalobcu. Záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lege z titulu garančného účinku indosamentu. Keďže žalovaný sám spotrebiteľom nie je, bolo by v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal právnej ochrany, ktorá prislúcha len subjektom, ktoré sú spotrebiteľom. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok

súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa konanie o návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu v zmysle § 471 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) má dokončiť podľa doterajších predpisov, preto aj na rozhodnutie o trovách konania bolo potrebné aplikovať Občiansky súdny poriadok. V časti rozhodnutia o trovách konania tak odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa žalovaného odvolací súd nesprávne nepripustil kauzálne námietky žalovaného pre údajné nepreukázanie vedomého konania na škodu žalovaného zo strany žalobcu pri nadobúdaní zmenky. Aplikoval pritom formálny výklad práva, ktorý nezodpovedá chápaniu materiálneho štátu. Podľa žalovaného odvolací súd s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5MOBdo/4/2009 z 12. 05. 2010 nesprávne posúdil hrubú nedbanlivosť žalobcu pri nadobúdaní zmenky a nezaoberal sa účelovou násobnou indosáciou zmenky medzi personálne prepojenými spoločnosťami. Žalovaný poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v rozhodnutiach - sp. zn. 2Obo/87/2009 a 2Obo/17/2009, podľa ktorých je možné vyvodiť, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedome na škodu dlžníka, výlučne z nepriamych dôkazov. Posudzovaná zmenka má charakter zabezpečovacieho nástroja k postupovanej pohľadávke, preto jedným z limitov jej riadneho uplatnenia má byť fakt, že sa jej majiteľ nesnaží jej uplatnením získať plnenie od osoby, na ktoré v kauzálnom vzťahu voči nej nemá právo. Uplatnenie zmenky voči žalovanému má jednoznačne povahu zneužitia tejto zmenky na škodu žalovaného. Žalobca sa podľa dostupných informácií špecializuje na správu a vymáhanie pohľadávok a je preto možné od neho očakávať zvýšenú mieru odbornej starostlivosti pri nadobúdaní pohľadávok aj zmeniek. Rovnako je možné dôvodne predpokladať, že o kauzálnych okolnostiach namietaných žalovaným žalobca v čase nadobúdania zmeniek vedel.

6. Žalovaný ďalej v dovolaní uviedol, že odvolací súd nesprávne odmietol aplikáciu základných zásad súkromného práva, ako sú dobré mravy, zásada ekvity, zásada zákazu zneužitia subjektívnych práv a ďalšie zásady ako pacta sunt servanda, neminem laedere a zásada ochrany dobromyseľnosti. Ustanovenie § 17 zákona zmenkového a šekového podľa žalovaného nenahrádza ani nelimituje súkromnoprávnu zásadu ekvity, prejavenu v ustanovení § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. V uvedenom kontexte poukázal žalovaný na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 1735/07, III. ÚS 72/2010 a III. ÚS 341/07. V dovolaní žalovaný označil aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Obdo/59/2010 z 26. 01. 2011. Zmenka nie je právnym inštitútom vytrhnutým z kontextu právneho poriadku požívajúcim privilegium presahovať hranice dobrých mravov. Odvolací súd neprihliadol ani na tú skutočnosť, že žalobca si pod zámienkou zmenky uplatňuje voči žalovanému kompenzáciu nevyožiteľnosti úverových pohľadávok voči úverovým dlžníkom.

7. Zviazanosť zo zmenky vznikla podľa žalovaného v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Odvolací súd prijal právny názor, podľa ktorého nie je možné na tu posudzovaný právny vzťah aplikovať § 17 ods. 1 veta druhá zákona zmenkového a šekového, a to z dôvodu, že žalovaný nie je spotrebiteľom a záväzok zo zmenky vznikol ako dôsledok nevylúčenia garančného účinku indosamentu. Podľa

žalovaného tento právny názor je nesprávny a navodí stav, kedy žalobca môže získať totožné plnenie dvakrát, pod zámienkou dvoch nezávislých titulov. Podľa žalovaného bolo na charakter zmenky ako spotrebiteľskej upozornené

už v prechádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obdo/19/2014 z 29. 10. 2015 a sp. zn. 1Obdo/4/2013 zo 16. 04. 2014, ktorými boli v identických sporoch zrušené rozhodnutia odvolacích súdov a vec im bola vrátená na ďalšie konanie. Dovolateľ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý odmietol aplikovať ust. § 17 ods. 1 zákona zmenkového a šekového s odôvodnením, že uvedené ustanovenie predpokladá, že sporovou stranou je spotrebiteľ. Uvedený výklad považuje za neprípustne reštriktívny. Odvolací súd mal pripustiť námietky žalovaného v zmysle § 17 ods. 1

zákona zmenkového a šekového, keď žalovaného zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

8. Podľa dovolateľa je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ústavne nekonformný, nezákonný a nespravodlivý, keď právne názory odvolacieho súdu sú neprípustne formalistické a neopodstatnené. Žalovaný preto navrhuje, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz,

č. k. 5Zm/42/2014-19 z 19. 05. 2014 v plnom rozsahu zruší a zároveň zaviazže žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, náhradu trov odvolacieho konania a náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

9. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť. Rozhodnutia dovolacieho súdu, na ktoré žalovaný v dovolaní poukazuje, nie sú podľa žalobcu ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu konajúca zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

11. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

13. Pri dovolaní uplatnenom pre dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. je kľúčové vymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľom. Dovolací súd

je vymedzením dovolacích dôvodov viazaný (§ 440 C. s. p.) a nie je oprávnený preskúmať inú právnu otázku než tú, ktorá bola v dovolaní vymedzená. V prípade, ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom, nie je dovolaciemu súdu umožnené nahrádzať pasívitú dovolateľa a vytvárať vlastnú právnu argumentáciu. V opačnom prípade

by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, ktorý by sa priechil nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je pritom potrebné, aby dovolateľ konkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviedol, ako ju riešil

odvolací súd, vysvetlil spolu s označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviedol, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 06. 03. 2017). V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p sa predpokladá, že dovolateľ presvedčí odvolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí nerešpektoval odvolací súd (viď uznesenia najvyššieho súdu - sp. zn. 7Cdo/140/2017 z 28. 09. 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31. 10. 2017, sp. zn. 6Cdo/182/2017 z 29. 11. 2017).

15. Najvyšší súd navyše konštatuje, že dovolacie námietky žalovaného uplatnené v dovolaní sú totožné s námietkami, ktoré boli už predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach najvyššieho súdu - sp. zn. 3Obdo/1/2018 z 26. 04. 2018, sp. zn. 5Obdo/5/2018 z 26. 04. 2018, sp. zn. 5Obdo/4/2018 z 10. 07. 2018 a sp. zn. 3Obdo/11/2018 z 22. 05. 2018 a najvyšší súd na záveroch v nich vyslovených zotrváva aj v tu posudzovanej veci.

16. V dovolaní žalovaný označil dve rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1Obdo/4/2013 a 2Obdo/19/2014, ktoré boli vydané v obdobných veciach medzi tými istými stranami sporu a ktorými boli zrušené rozhodnutia odvolacieho súdu a vec im bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že uvedené rozhodnutia prezentujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri riešení otázky zásadnej pre rozhodnutie vo veci odkloniť. Uvedenými rozhodnutiami síce prišlo k zrušeniu rozhodnutí odvolacieho súdu, ale z procesných dôvodov (pre nedostatok ich odôvodnenia), nie však pre nesprávne právne posúdenie. Dovolateľom označené rozhodnutia najvyššieho súdu preto ani nemôžu byť rozhodnutiami dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, keď predmetom týchto rozhodnutí nebolo posúdenie hmotnoprávnej stránky veci, ale zistené procesné pochybenie odvolacieho súdu. Tvrdenie žalovaného, že v uvedených rozhodnutiach bol vyslovený právny záver, týkajúci sa charakteru zmienok indosovaných žalovaným ako spotrebiteľských, je nesprávne. Najvyšší súd nevyslovil právny záver, že v rozhodovanej veci išlo o spotrebiteľskú zmenku, z akých dôvodov k takémuto záveru dospel a aké to vyvoláva právne následky, uviedol len, že sa mu z obsahu spisu javí, že môže ísť o zmenku spotrebiteľskú. V tejto časti potom dovolanie žalovaného nie je odôvodnené v súlade s ust. § 432 C. s. p.

17. V časti, ktorou žalovaný namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu, sp. zn. 1Obdo/59/2010 a sp. zn. 5MOBdo/4/2009 a od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. R 93/2015, je potrebné konštatovať, že ani v tejto časti nie je dovolací dôvod vymedzený spôsobom predpokladaným ust. § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolateľ nevymedzil, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne spolu s konkretizáciou právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci samej a zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť. Nepostačuje totiž všeobecné konštatovanie dovolateľa, že považuje právny názor odvolacieho súdu za nesprávny, prípadne že s ním nesúhlasí.

18. V ostatnom namietal žalovaný odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí zahraničných súdov a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky. Civilný sporový poriadok ale v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ viaže prípustnosť dovolania výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho. Argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná len ako podporná, avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať samotný dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Rovnaký záver je potrebný prijať aj vo vzťahu k žalovaným označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu, sp. zn. 2Obo/17/2009 a 2Obo/87/2009, ktoré nepredstavujú rozhodnutia dovolacieho súdu, ale ktoré najvyšší súd vydal v konaniach, v ktorých rozhodoval ako súd odvolací.

19. Z uvedených dôvodov najvyšší súd konštatuje, že žalovaný v jednotlivých častiach dovolania nevymedzil právnu otázku spôsobom, aký je vyžadovaný v zmysle ust. § 432

C. s. p., prípadne neoznačil rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodnutí odkloniť. Vzhľadom na tento záver, je potrebné dovolanie žalovaného v zmysle § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa najvyšší súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.